

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 roku w sprawie z powództwa J. S. (1) i J. S. (2) (...) s.c. AUTO-F. J. S. (2), J. S. (1) przeciwko G. W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu, na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty zasądził od G. W. na rzecz wierzycieli solidarnych J. S. (1) i J. S. (2) (...) s.c. AUTO-F. J. S. (2), J. S. (1) kwotę 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wiosła pozwana, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- a) art. 630 k.c. w zw. z art. 355 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy powodowie profesjonalnie trudniący się naprawą samochodów określili zakres koniecznych napraw;
- b) art. 405 k.c. poprzez przyznanie powodom świadczenia prowadzącego do ich bezpodstawnego wzbogacenia;
- c) art. 481 k.c. poprzez nieprawidłowe określenie daty wymagalności zasądzanego świadczenia;
- d) art. 336 k.c. poprzez przypisanie solidarności wierzycielom J. S. (1) i J. S. (2);

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- a) art. 299 k.p.c. poprzez przypisanie mocy dowodowej wyjaśnieniom informacyjnym powoda J. S. (1);
- b) art. 233 k.p.c. poprzez odmowę wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom pozwanej oraz świadków A. K. i K. B.; ustalenie, że pozwana zobowiązała się zapłacić kwotę 4000 zł za dodatkową naprawę auta polegającą na wymianie wspornika osi przedniej, w sytuacji gdy zapłata za tę usługę została uiszczona; nieprawidłową ocenę i wnioskowanie z dokumentów w postaci kosztorysów naprawy samochodu oraz oświadczenia powoda z dnia 21.05.2012 roku, znajdujących się w aktach szkodowych (...) S.A.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa oraz skorygowanie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w I instancji stosownie do ostatecznego wyniku sprawy, a także zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i z tego względu Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji niekwestionowane również przez stronę skarżącą i przyjmuje je za własne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do przypisywanych Sądowi I instancji uchybień procesowych, gdyż z istoty rzeczy wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań.

Pozwana wśród zarzutów naruszenia prawa procesowego zakwestionowała dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np.

wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Odnosząc się do zarzutu nieprawidłowo wyprowadzonych przez Sąd meriti wniosków z dowodów z dokumentów w postaci kosztorysów naprawy samochodu oraz oświadczeń powoda z dnia 21 maja 2012 roku znajdujących się w aktach szkodowych przede wszystkim wskazać należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak. Zamierzonego skutku nie mogła odnieść również argumentacja apelującej sprowadzająca się do przedstawienia odmiennej oceny materiału dowodowego wskazując, iż z przedłożonych przez powoda dowodów tj. oświadczeń pozwanej z dnia 23 maja 2012 roku i 6.07.2012 roku nie wynika, aby pozwana zobowiązała się uiścić jakąkolwiek kwotę na naprawę auta ponad sumę, którą J. S. (1) otrzymał z zakładu ubezpieczeń, a nadto, iż podpisane zobowiązanie, które zostało przedstawione jako dowód jego istnienia było gwarantem, że wystawione faktury zostaną uregulowane. Stanowisko to w istocie stanowi powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, które wyczerpująco i przekonująco zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, a przedstawioną w tym względzie argumentację Sąd Okręgowy w całości podziela. Wskazać również należy, że apelująca przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego zaniechała jednoczesnego wykazania, iż ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów. Tym samym nie mogła doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Wskazać przy tym należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Niezasadny był również zarzut przypisania mocy dowodowej wyjaśnieniom informacyjnym powoda J. S. (1). Uważna lektura treści uzasadnienia wskazuje, iż podstawą rozstrzygnięcia w przeważającym zakresie stanowiły dowody z dokumentów, zeznania świadków K. B. oraz A. K., jak również okoliczności niesporne.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego wskazać należy, iż nie były one zasadne.

Całkowicie niezrozumiałym jest zarzut naruszenia art. 630 k.c. w zw. z art. 355 § 1 k.c. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy zakres napraw ustalony został przez rzeczoznawców działających na zlecenie ubezpieczyciela, a nie przez powodową firmę. Jednocześnie przedmiotowa kalkulacja nie zawierała pozycji w postaci wymiany wspornika osi przedniej bowiem w tym zakresie strony ustaliły ustnie kwotę za jego wymianę, za którą pozwana zobowiązała się zapłacić na rzecz powodów. W tym stanie rzeczy również zarzut naruszenia art. 405 k.c. jest całkowicie bezzasadny.

Nietrafny był zarzut naruszenia art. 481 k.c., zaś żądanie pozwu w zakresie odsetek było uzasadnione. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W przedmiotowej sprawie termin spełnienia świadczenia wynika z treści zobowiązania z dnia 23 maja 2012 roku, w którym pozwana zobowiązała

się do jego spełnienia do dnia 17 czerwca 2012 roku. Ponieważ do tego czasu nie spełniła świadczenia, uzasadnione było zasądzenie odsetek od daty 6 lipca 2012 roku.

Chybiony był również zarzut naruszenia art. 336 k.c. Na kanwie podniesionego zarzutu apelująca wskazała jedynie, iż powództwo w odniesieniu do J. S. (2) jest niezasadne bowiem nie jest on kontrahentem żadnego zobowiązania G. W.. Tymczasem jak wynika z akt sprawy J. S. (2) i J. S. (1) prowadzą działalność gospodarczą pod Firmą (...) s.c. (...) F. J. S. (2) J. S. (1)” w A.. Zgodnie zaś z art. 865 § 1 k.c. każdy wspólnik jest uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Oznacza to, że czynności podejmowane przez jednego wspólnika są skuteczne w stosunkach wewnętrznych spółki, czyli między wspólnikami. Tym samym twierdzenie pozwanej, jakby J. S. (2) nie był kontrahentem żadnego zobowiązania nie jest trafne. Wskazać przy tym należy, że w sprawach dotyczących dochodzenia wierzytelności wchodzącej w skład majątku wspólnego wspólników spółki cywilnej występuje jedynie łączna legitymacja czynna wspólników spółki, wymagająca ich łącznego udziału w sprawie po stronie powodów, w ramach współuczestnictwa materialnego koniecznego. O takim charakterze współuczestnictwa świadczy wspólność praw i obowiązków wynikających ze współwłasności łącznej, wymagająca ich łącznego występowania w sprawie wszystkich uprawnionych podmiotów. Spółka cywilna nie posiada osobowości prawnej, jak również zdolności sądowej, jest stosunkiem zobowiązaniowym łączącym wspólników, który powstał dla osiągnięcia określonego celu gospodarczego. Wspólność łączna oznacza niepodzielność majątku oraz brak określenia wysokości udziałów przysługujących poszczególnym wspólnikom, a każdy z nich jest współwłaścicielem majątku jako całości oraz każdej rzeczy i prawa wchodzących w jego skład. W przepisach dotyczących spółki cywilnej nie ma postanowień upoważniających poszczególnych wspólników do samodzielnego dochodzenia "praw przysługujących spółce". Przepisem takim nie jest art. 866 k.c., upoważniający wspólnika do reprezentowania wszystkich wspólników. Nie ma również zastosowania art. 209 i 366 k.c. (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r. III CZP 130/10). Konsekwentnie przepisem takim nie będzie także art. 865 k.c. regulujący kwestię uprawnienia do prowadzenia spraw spółki. Po stronie powodowej zachodziło współuczestnictwo konieczne o którym mowa w art. 72 § 2 k.p.c., t.j. jeżeli przeciwko kilku osobom sprawa może toczyć się tylko łącznie. Stanowi ono odmianę współuczestnictwa materialnego uregulowanego w art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym kilka osób może w jednej sprawie występować w roli powodów lub pozwanych, jeżeli przedmiot sporu stanowią prawa lub obowiązki im wspólne lub oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej (współuczestnictwo materialne). Konieczność współwystępowania w sporze kilku podmiotów po stronie powodowej lub pozwanej występuje wtedy, gdy normy prawnomaterialne legitymują ich tylko do wspólnego dochodzenia roszczeń lub łącznej obrony swoich praw po stronie pozwanej. Brak któregokolwiek ze współuczestników koniecznych stanowi więc brak legitymacji procesowej łącznej, a to oznacza, że powód nie ma legitymacji czynnej do samodzielnego dochodzenia wierzytelności należnych spółce. Konsekwencją braku podmiotowości spółki cywilnej jest m.in. to że stroną sporu sądowego nie jest spółka, ale wszyscy jej wspólnicy (Komentarz do art. 860 kc , A. Kidyba , Lex Omega).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.